

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 45.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813859376/facsimile.pdf> (tilgået 27. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

ikke om Dagen, uden at hun gaaer troligt i sit Leve-
 haand, aldeles som de Andre, med samme pæne smaae
 Skridt, samme studeerte Blik (überall und nirgends),
 samme Maaerernes Uniform. „Det er Smaaating“, sig
 I vel. Ja det er netop Mytten — er der en Djævel
 til, saa er han sammensat af Smaaating og Negationer!
 Dødd kunde fælde Gellath — der forstaaer jeg! Men
 træffe alle disse Smaaating, der klæbe sig fast ved et
 stakkels Menneske, og suges Blodet af hans Arter, og
 Rivet af hans Aand, kan ingen Magt hvor stor den saa
 er — ja, jo større den er, jo mindre kan den udrette
 noget her, thi det Rige fældes kun af det Rige. Smaa-
 ligheden kan vel et Dieblit see ud som en Kjempe, naar
 den udbider sig i al sin Størrelse, men naar saa Stor-
 heben troer at kunde møde den som Fjende, og dristigt
 hæver sit Vaaben imod, spinder den ind til intet —
 splittes ad igjen i alle de Millioner Smaaating hvoraf
 den er sammensat. „Det er jo Ingenting, hvad er det
 værdt at gjøre Ophævelser over!“ v. s. v. Netop fordi
 det er intet, er det fælligt, thi det er jo et Intet som
 er Kjærlighedens, Livets, alts Fjende.

Vogt Jer for Smaaating! De have fældet Mange
 og ville fælde Mange efter Eder — og deres Offere
 gaae til Hel!

Undskyld denne Afvigelse fra den lige Wei, hvorpaa
 jeg dog nu allerede igjen befinder mig. Da jeg imid-
 lertid har sluppet Traaden i min Tankegang, vil jeg be-

gynde med en Idee, som netop opstaaer hos mig: Ansee I det ikke for en Skam, at blive fornærmet af Andre? Er det nogenstunde arriveret, uden at I have følt Eder udbøvedigede derved, som om I selv havde gjort Eder skyldig i noget Upassende? Saaledes her det idetmindste været Tilfældet med mig. Har jeg haft Hovedpine eller anden Fortrød, lettede det altid mit Hjerte at klage lidt derover, og lægge Beslag paa min Omgivelses Deltagelse. Men var der en enkelt Gang håndt mig noget Ubehageligt af den før omtalte Art, kunde jeg umuligt have nævnt det for noget Menneske, det vilde have forekommet at jeg isaaftald havde givet mig til Britis. Vtfer ikke denne sikkre Følelse af at det er os selv, vi maae tilregne Ansvoaret for de Fornærmelser, der tilstødes os, at vi have faaet det Skjold i Buggegave, som er en bedre Beskytter, end en Tjener i Hælene paa os. Hvad vi frygte er jo ikke Vold og Plyndring; for Uheld af den Natur, ere Mændene ligesaa vel udsatte, som vi. Vi frygte for en anden Slags Overfald, for Fornærmelser. Men er ikke denne Frygt et Tegn paa en ond Samvittighed, et sorgeligt Bevis paa hvor svag Kvindeligheden føler sig — saa svag, at den ikke længer selv kan sikke os mod Paatrængenhed, men anseer en Karl eller en lille Dreng for nødvendig til vor Beskyttelse, naar vi vove os ud alene. Ogsaa jeg har gjort mig en Idee om Kvindeligheden — vidt forskjellig fra Ebers, og skal jeg siige Eder hvoreledes? Jeg har troet at Kvindeligheden

var den firkte Kjæle af vor Ufrankelighed, som holder Angrebet fjerret, medens Vengstelsen fremkalder det, den skarpe, uoverfiggelige Grændse — ikke mellem Mand og Kvinde, men imellem Renheden og det Urene, den Sely-tillid, som er begrundet i Bevidstheden om hvor lidt interesserende en Gjenstand vi maas være for Naaheden, som kun søger hvad der er den selv ligt. Om den end nærmede sig, maatte den jo snart indsee sin Felttagelse, og trække sig tilbage med et foragteligt: Ikke andet! Selv om den stod ved Siden af os, var der et Svælg imellem, en Umulighed i at den kom os nær — den Umulighed hedder Forffjel. Om den end gik saa vidt at henvende sine Ord til os, var det jo ligesaa lidt os, de bleve jagt til, eller os, de traf, som om de aldrig havde kommet over dens Læber. „Jeg“ er jo ikke mine Klæder, eller mine Manerer og mit Udseende, men min Personlighed, min Aand og Character. Altsaa af dem, der mangle Aand, og have en raa Character opfattes jeg slet ikke, eller jeg opfattes galt, og da er det jo ikke mig, de henvende sig til, ikke mig, de tale om, men deres egen gale Opfattelse personificeret, et imaginært Væsen, som aldeles ikke eksisterer. Jeg eksisterer ikke for dem, kan ikke fornærmes af dem, uden netop hvis der er noget Tilsvarende i min egen Natur. Derfor er jeg vis paa at traf en Fornærmelse mig, følte jeg mig berørt af Naaheden, da maatte jeg være mere eller mindre beslagtet med den, og jeg vilde isaaftald søge Skylden hos mig selv, Frelsen hos mig selv, ved at forable mit

Væsen og min Character, saa jeg deri besad et Dannesvirke, der sikkert beskjærmede mig med Oberfald, end alle fremmede Reietropper.

Jeg veed nok at hvor, jeg tør sige uafviseligt dette er, som Theorie betragtet, vil det kun efterhaanden lade sig oversjøre i Praxis, og komme I med den Indbending at det dog neppe vil være tilstrækkeligt at lade sig følge hjem om Aftenen af Kvindeligheden, saa kan jeg ikke svare andet end: Nei, nu da Kvindeligheden engang har erklæret sig umyndig, og bekendt sig at være aldeles magtesløs og ude af Stand til selv at forsvare os, tage Følt den naturligvis paa Ordet, og behandle os som de, ikke uden Marsag, troe sig berettigede til. Derfor maas vi følges, passeres paa og beskyttes. Om nu en Enkelt føler sig stærk nok til at „gaae alene“ og derfor ikke tager i Betænkning at sætte sig ud over Formen, — saa falder det aldrig noget Menneske ind at hun gjør det af Princip, de troe derimod at Karlen har været paa Vagt; dette Dieblit, hvor hun træffes tillyneladende ubevogtet, bliver ikke ubenyttet — og næste Gang lader hun sig dog følge! — Det gaaer her, som altid, at den Enkelte maas lide for hvad de Mange have forkrudt, thi det er ikke efter Undtagelserne, men ejer Regelen at Begrebet om Kvinden dannes. Det hjælper mig saa godt som intet, om jeg end føler mig nok saa stærk og uantastelig — saalænge den store Pluralitet af Eder ere svage, halvagtige Væsener, bliver jeg dog behandlet som svag; thi af Mængden betragtes jeg ikke som Personlighed,